

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Subsect. 1. Argumenta Patris alarcon solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

potest impugnari, quod id, quod æquivalens, non possit se exercere, aut non exercere manus quod exercere id, cui æquivalens, ut verbi gratia, quia distinctio formalis à parte rei inter duos extrema tollit oppositionem contradictoriam affirmationis, & negationis, & per consequens tollit ut tales affirmationes, & negationes, constituent formaliter & denominent formaliter ipsa contradictorie opposita, ita si niliter distinctio virtualis, & æquivalentiæ facit, ut convenientia, & non convenientia non sunt oppositiones contradictoriæ formaliter, ac proinde facit, ut talis convenientia, & non convenientia non constituent gradus, in quibus sunt in esse oppositorum contradictorie formaliter quæ sine dubio contradictorie opposita constituerent, si neque formaliter neque virtualiter distingueretur, verbi gratia Petrus convenit per ens cum Deo, & non convenit formaliter per esse creatum, & licet formaliter sint convenientia, & non convenientia in illis prædicatis, quæ habent identitatem formalem, nihilominus tamen quia virtualiter deficit talis identitas, ex eo quod virtualiter est non identitas, seu distinctio, sufficit hoc, ut convenientia illa, & non convenientia non constituent ens, & esse creatum in esse contradictorie oppositorum.

Itaque licet aliqua formalitas formaliter existat in aliquo subiecto, non sufficit ad constituendum, & denominandum illud formaliter si ve tale subiectum sit creatum si ve increatum, tamen illi deficiat aliqua conditio, ut videre est in exemplo nuper adducto; unde cum conditio ad constituendum, & denominandum sit ut ita existat forma, ut non æquivalens non existenti aut ut non designat æquivalenter, inde est, quod licet existat formaliter, si tamen deficit æquivalenter, non denominet aut constituat formaliter subiectum in esse talis, quapropter si albedo ita esset in subiecto formaliter, & æquivalenter designaret in illo, nullo modo constitueret subiectum album formaliter, neque denominaret illud, exemplum in sententia ipsorum adversariorum est manifestum, in casu, in quo Deus poneret gratiam sanctificantem in lapide, tunc enim esset formaliter in lapide, & nihilominus non denominaret, neque constitueret formaliter lapidem gratum, & sanctum supernaturaliter, à quibus si interrogemus, cur gratia illa exhibita, & communicata lapidi non tribuat suum effectum formalem ultimum sanctitatis, & gratiæ, cum in eorum sententia non distinguatur effectus formalis à forma exhibita, & communicata subiecto? Respondent ratione in capacitatis subiecti evenire hoc, quod licet gratia secundum omnes suos gradus uniatur subiecto formaliter, nihilominus tamen æquivalenter, & virtualiter deficere unio nem gratiæ secundum formalitatem sanctitatis, & gratiæ supernaturalis, ac proinde secundum illos gradus se habere gratiam, ac si realiter formaliter non esset unita lapidi. Itaque gratia non denominat secundum gradum ultimum, nec constituit lapidem sanctum, & gratum, quia licet sit secundum illum formaliter, æquivalenter non est in lapide secundum ipsum. Denominat autem secundum rationem qualitatis, quia secundum illam ratione capacitatis subiecti est formaliter, & non deficit æquivalenter, quod totum requiritur ad constitutionem, & denominationem formalem.

Ergo similiter in nostro casu licet quando Deus vult facere mundum formaliter, sit etiam

formalitas formaliter nolitionis faciendi eundem mundum, quia deficit æquivalenter, aut virtualiter, non constituit Deum in esse nolentis formaliter, sicut constituit volentem formaliter; nam ad constituendum, & denominandum formaliter non solum debet esse formaliter in subiecto ratio constitutiva, sed etiam debet non deficere æquivalenter, aut virtualiter.

Si autem interrogas cur existente amore formali designat æquivalenter odium? respondeo, quia idem respectu eiusdem, & sub eadem ratione formali non debet habere simul formaliter, & virtualiter duos actus simul oppositos, alias Deus simul amaret, & odio haberet. Itaque existente uno opposito, debet expelli alterum ab illo, eo modo, quo opponuntur; si autem opponantur formaliter à parte rei eo modo, quo in creaturis contingit, opponit actus amoris, & odij propter distinctionem realem formalem, quam habent inter se, existente amore formaliter, necesse est expelli odium ab illo formaliter. Si autem actus odij, & amoris, volitionis, & nolitionis non opponuntur formaliter, sed solum virtualiter, ut contingit in actibus divinis, quia solum distinguuntur virtualiter, (nam eo modo, quo fuerit distinctio, quæ est genus ad oppositionem, quæ est species distinctionis, erit oppositio; nam eo modo est species, quo est genus) solum excluduntur virtualiter, & non formaliter, quia exclusio sequitur naturam oppositi, quia est effectus oppositionis; si autem iterum interrogas, cur potius habeat amorem tam formaliter, quam æquivalenter, cum possit etiam habere odium? Respondeo, causam esse quam tribuit Anselmus supra lib. de casu Diaboli cap. 27. interrogatus enim à discipulo illis verbis: [cur ergo voluit potius, quam odio habuit, (Respondet) non nisi quia voluit, nam hæc voluntas nullam aliam habuit causam, quæ impelleretur aliquatenus, aut attraheretur, sed ipsa sibi causa efficiens fuit; si dici potest effectus.] quæ supra late explicui.

Ex his omnibus patet quam facile solvantur argumenta contra nostram sententiam adducta à Patre Herize.

SVBSECTIO I.

Argumenta Patris Alarcon solvantur.

Ad primum argumentum nego antecedens, seu sequelam Maioris; ad probationem illius nego ideo Deum dici, & esse liberum formaliter, quia est contingens virtualiter, aut deficit virtualiter ut patet ex supra dictis, tum in probatione nostræ conclusionis, tum in responsione ad argumenta Patris Herize; nam Deus dicitur liber formaliter propter indifferentiam formalem ad amandum, & non amandum tanquam per definitionem, & prædicata formalia formaliter constituentia Deum in esse liberi; unde tota formalis essentia libertatis divinæ consumatur, & consistit non in prædicatis virtualiter contentis in ipso, sed potius in prædicatis formaliter amantibus in Deo videlicet, indifferentiæ formalis amandi, vel odio habendi &c. in potestate formalis, seu dominio formaliter contento in Deo, quo potest ipse velle facere, & velle non facere, & nolle contingentiæ autem virtualis, aut efficientiæ libertatis non est constitutum formale divinæ libertatis.

Patre Alcazare, vnde apud Græcos Thetagramaton appellatur, hoc est trium litterarum, aut trium verborum.

Quid nimirum, quod Deo tribuamus accidentia virtualiter, & æquialenter loquendo de diuinis perfectionibus, quæ substantiæ formaliter sunt, ac si essent accidentia, siquidem ita expresse loquitur D. Cyrillus libro 11. *Theſauri*: his elegantibus verbis: | sapienter certe dicitur, nihil accidere substantiæ Dei, quoniam in se ipsa perfecti est, sed tamen cogimur nonnunquam quasi accidentia, etiam si non omnino accidentia Deo, hæc dicere & mente accidentium modo concipere,] & paulo infra, [multa huiusmodi sunt quæ accidisse Deo videntur;] & similem doctrinam habet Augustinus libro 5. de *Trinitate*, capite 16. Anselmus in *Monologio*, capite 24. & D. Dionysius de *diuinis nominibus*, capite 9. & ratio est manifesti; nam quod in creaturis formaliter sumptum imperfectio est, in Deo virtualiter, æquialenter, & eminenter consideratum summa, & infinita perfectio est; sicut quod in lapide, igne, terra, & cæteris inanitate, & sine vita est, quatenus continetur in Deo Creatore illorum perfectissima vita dicitur secundum illud *Ioan.* 1. [omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil, quod factum est in ipso vita erat, & vita erat lux hominum, &c.] quapropter licet esse lapidem, equum, formicam formaliter sit imperfectio, nihilominus tamen esse omnia hæc æquialenter, eminenter, & virtualiter summa perfectio est; Ita similiter esse accedens formaliter imperfectio est, esse autem accedens eminenter virtualiter, & æquialenter, non imperfectio, sed potius perfectio summa est in Deo, quapropter non qui ita loquitur, vestigiis Patrum inhærendo, Theologiæ, & bonæ philosophiæ iura obseruando potest dici audacter loqui, sed potius qui ita qualificando hunc modum loquendi non solum probabilem, sed etiam necessarium maxime ad gradus perfectionum diuinarum distinguendos, quomodo enim intelligere possemus, Paternitatem diuinam esse personalitatem constitutam Patris in esse personæ, & & spirationem actiuam non esse constitutam Patris quatenus distinguitur à Filio; sed potius esse communem Patri, & Filio, vt hæc personæ iam constitutæ in esse personarum producant Spiritum sanctum tanquam vnum principium, & referantur ad illum, nisi concipiamus Paternitatem diuinam, vt relationem transcendentalem, & substantialem, spirationem autem actiuam vt prædicamentalem & accidentalem relationem secundario aduenientem, & non constituentem personam; sed potius accedentem iam personæ constitutæ per paternitatem; vnde cum relatio spirationis actiue licet sit ipse Deus, ac proinde substantia perfectissima, quia tamen se habet ac si esset accedens, vocatur accedens æquialenter, quod idem dicimus de volitionibus liberis Dei, quia æquialenter & virtualiter adsunt, & absunt diuinæ voluntati præter correptionem illius.

Itaque si tu modum loquendi Patrum, & Theologorum omnium audaciam appellas, sine dubio in eandem qualitatem quam aliis appingis, & in eandem notæ plagas tete induis manifeste, memento loci Concilij Constantiensis, à nobis adducti in Philosophia, disputat. de *indivisibilibus*, questione. *Virum quantum componatur ex illis?* vbi sacrosanctum œcumenicum illud Concilium grauiter qualificauit, & reprehendit propositionem Vvicleph & Ioannis Hus, quia qualificauerunt,

& docuerunt dicentes, quantum componi ex indivisibilibus, esse errorem philosophicum, quia vt ipsum Concilium docet, non minus periculosum est in Ecclesia catholica, quia scandala, & seditiones creat, errores, & propositiones nouas introducere sine fundamento rationis, & auctoritatis, quam sine fundamento qualificare modos opinandi, & loquendi probabiles, scholasticorum, & Sanctorum Patrum, vt tu in præsentia facis, audaciæ nota afficiendo, quod certe nequam contingeret, si magis Sanctorum Patrum ac Theologorum doctrinæ, & studio incumberes, eorumque opera assidue præ manibus verberes, ac in euoluendis eorum operibus ac libris diligentia operam nauares; vnde non solum non audacter proceditur, sed potius maxime moderate, temperate, ac theologicè proceditur dum dicimus in Deo non formaliter, sed virtualiter, eminenter, & æquialenter dari accidentia, quare Patres, & Doctores, quando negant, dari in Deo accedens, non loquuntur de accedente virtuali, eminenti, & æquialenti, sed de accedente formali, quia hoc, vt sæpe diximus, & probauimus, imperfectiorem includit; illud vero summam eminentiam, & excellentiam, & infinitatem diuinæ perfectionis indicat, quibus euidenter solum manet argumentum primum huius Auctoris à §. sequitur ex illa eadem certitudine, usque ad §. hanc consequentiam probat, usque ad finem illius.

Nec minus friuolum est inconueniens illud, quod contra nos eruiere intendit, numero 12. à §. Probo alterius Deum quoque dici verè, & propriè peccatorem, usque ad §. illud Obsorua à Recentioribus; nam totum fundamentum huius Auctoris ad illud inconueniens eorumdem ex nostris principiis est falso putare, nos ideo attribuire Deo libertatem formaliter, quia solum tribuamus ipsi virtuale aliquod prædicatum, siue contingentia, siue distinctio, vt iam vidimus, quod omnino alienum est à nostra mente; nam licet ad saluandam libertatem formalem in Deo, & ad vsum eius popamus pro conditione contingentiam & distinctionem virtuales, nihilominus tamen ad constitutionem, & definitionem formalem eius libertatis non ponimus prædicata virtualia; sed potius formalia potestatis ad vtrumlibet indifferentiæ formalis ad amandum, vel non amandum, item formalis dominij.

Ex quibus recte colligimus constitutionem formalem diuinæ libertatis, quia ex prædicatis formalibus recte colligitur formalis constitutio aliquid vt ex diuinitate formali; & paternitate formali existentibus in Deo, recte colligitur formaliter Pater in diuinis, quibus positis.

Amice à te interrogo, quæ prædicata formalia peccati reperias in operibus Dei, quatenus ipsius sunt, vt ex illis colligas, Deum esse formaliter peccatorem: certe nulla reperies, neque assignabis; nam concurrere vt auctorem vniuersalem cum concursu indifferenti, & decreto quasi conditionato, de quo infra ago, latissime, dum oppugno prædeterminationem physicam Thomistarum, eo quod Deus teneatur ad tali modo concurrendum ex vi suæ prudentissimæ providentiæ, & ex vi legum vniuersalis. Provisoris, & gubernatoris ad libertatis creatæ iura intacta, illibataque seruanda, non solum non peccati macula, imo neque vestigium; sed potius summa perfectio perfectissima ratio vndequeque splendet, circumfususque suæ claritatis radiis, hæc tenebræ,

Quaest. II. In quo consist. actus liber Dei. 419

tenebrae, quas nostrae sententiae offundere conaris, funditus dissipantur, dissipataeque penitus evanescent: ergo ex tali modo procedendi divinitus quem nostra fides docet, & nos constanter amplectimur, male arguis ad eruendum Deum dici formaliter peccatorem; nam si Deus ita operando privaretur in suo actu rectitudine debita, non solum virtualiter, sed etiam formaliter, posset recte colligi, talem actionem esse peccaminosam, quod certe non potest dici; siquidem tantum abest, ut actio, & voluntas divina concurrerent cum peccatore ad materiale peccati privetur formaliter rectitudine debita, quin potius rectissima, & ordinatissima sit, ut ex infra dicendis *disputatione de omnipotentia, & concursu divino*, amplius, & evidentius patebit: igitur falsissima est, non solum secundum veritatem, aut principia omnium communia, sed etiam secundum haec particularia nostra dicere Deum esse peccatorem, eo quod tali modo debito providentiae divinae concurrat Deus, quia nullum formale praedicatum peccati habet, sed potius summam rectitudinem continet formaliter, etiam si modus concurrenti creaturae circa ipsum peccatum, peccatum sit formaliter quia formaliter caret rectitudine debita actui, aut quia dissimulata est rationi secundum varias opiniones Doctorum.

Itaque iam apparet clare, & manifeste falsitas fundamenti, quo innititur haec potius larva, & apparentia argumenti, quam syllogizationis vis, & verum robur, videlicet, quia tibi persuades, nos ideo ponere libertatem in divinis formalem quia asserimus, dari contingentiam, & distinctionem virtutalem, aut quia se habet Deus, ac si esset contingens cum non propter hoc, sed propter indifferentiam formalem, &c. quae est formale constitutum libertatis concedamus illam Deo; unde hoc fundamento diruto suo pondere ruit fallax machina argumenti aduersariorum, quod sane non ita contingeret, si ita esset, ut ipsi falso dicunt, nimirum si nos diceremus propter solam contingentiam virtutalem dari in Deo libertatem formalem, quod nequaquam asserimus, sed potius docemus, nullum concretum posse formaliter constitui a praedicto, quod non formaliter existit in ipso, etiam si existat aut virtualiter, aut aequivalenter in eodem.

Ergo si in Dei actione & volitione concurrenti ad materiale peccati nullum datur praedicatum formale formaliter conveniens peccato, neque formalis definitio illius, nequaquam poterit colligi, Deum dici formaliter peccatorem, etiam si per impossibile Deus ita se haberet, ac si peccaret & aequivalenter rectitudinis privationem haberet, quod omnino negamus.

Ratio est, quia adhuc supposito illo casu impossibili de aequivalentia ad peccatum non posset colligi materia formalis, sed solum virtualis, aut aequivalentia propter rationes saepe dictas.

Nunc autem probabo manifeste adhuc in illis actionibus neque aequivalenter, aut virtualiter dari malitiam, quia quotiescunque aliquis operatur ex motivo virtutis & honestatis, & coactus, ut ita dicam, & obligatus legibus & debito providentiae, iustitiae & fidelitatis, etiam si cooperetur cum alio, seu concurrat cum ipso ad materiale peccati illius, nullo modo dicitur, neque formaliter, neque virtualiter, aut aequivalenter peccare, sed potius honestissime operari quantum est ex se, quia nihil redundat malitiae peccatoris in huiusmodi operantem talibus motibus.

I. P. Tom. II.

& legibus excitatus: sed Deus ita concurrat ad materiale peccati: ergo nullo modo neque virtualiter, neque aequivalenter; neque formaliter dicitur peccare, quod exemplis manifestis demonstratur, desumptis non solum ex Deo, sed etiam ex creaturis; nam si aliquis luxuriae flammis accensus colore, aut praetextu misericordiae apparenti, motivo tamen vero intemperantiae, & ut virginem quandam pauperem, pulcherrimam quidem attraheret ad lasciviam, ei mitteret cum religioso vitae sanctitate, & integritate praedito viro mille aureos, ut suo nomine traderentur tali virgini, diceretque nuncio, hoc se facere ad sublevandam miseria illius, & ne puella illa virginitatis florem deturparet, necessitatis vi coacta, & vere intendendo ut occasione illius doni virgo ipsum admareret, & tandem posset ipsius corpore frui; certe in hoc casu religiosus internuncius tradens nomine lascivientis aureos supradictos ad materiale peccati concurreret, quia autem ex motivo honestatis & legibus charitatis coactus ita operaretur, nullo modo peccaret, sed potius virtuosae, sanctae, & prudentis se gereret, in quo casu neque formaliter, neque aequivalenter daretur peccatum ex parte cooperantis materialiter. Item certissimum est in Theologia morali, seruum materialiter cooperantem ad Domini peccatum coactum tamen minis, & imperio severo Domini, verbi gratia, admovendo scalam parietis, cartam veneream aut lasciviam plenam deferendo non peccare: ergo manifeste sequitur, non dari peccatum, neque aequivalenter ex quacunque cooperatione materialiter concurrentis, dum tamen ex debito honesto, & obligatus legibus iustis concurrat qui ita operatur.

Sed Deus tunc concurrat ad materiale peccati ex debito fidelitatis, & providentiae, & ut muneri universali gubernatoris satisfaciatur, quod ex se petit, ut iura libertatis creaturae intellectualis illata maneat; praecipue, quia Deus sic cooperans non suadet, ut periculosè docet ipse Alarcon, num. 14. §. *Deus ergo sic suadens*; sed potius imperat oppositum inferni cruciabitur aeternis ante oculos peccatoris propositis, ne sese peccatorum ceno ingurgitet, imo ut oppositum suadeat efficaciter, videlicet virtuosae opera, immensa beatitudinis praemia offert & promittit: ergo nullo modo virtualiter, aut aequivalenter peccat Deus.

Item quia ut dicatur dari peccatum aequivalenter in aliquo, debet dari in illo proprium exercitium peccati; nam id quod aequivalenter alteri ratione aequivalentiae exerceat id quod alterum, cui aequivalenter, exercere potest, ut supra late probavimus; sed exercitium proprium peccati est facere personam peccantem dignam odio Dei, immundam, & inimicam ipsius expellendo ab ipsa sanctitate, iustitia & puritate, ut ex fide catholica, & sana Theologia constat; quapropter si aliquis non se ita habeat, ut in se hos effectus proprios peccati experiatur, dum ita operatur, non potest dici aequivalenter peccare aut rationem peccatoris virtualiter inducere; sed Deus nullo modo potest experiri in se, dum cooperatur ad materiale peccati, huiusmodi effectus proprios peccati: ergo non peccat aequivalenter, & virtualiter, nec se habet ac si peccaret; unde nullus momenti est syllogizatio Adversariorum.

Neque in hoc comparanda est peccati imperfectio cum imperfectionibus aliis physicis mortalitatis, doloris, afflictionis, &c. quia licet haec repugnent omnino Deo, nihilominus tamen secundum

G G g z pruden

prudentiæ leges magis repugnat Deo peccati malitia, difformitas, & immunditia, quod ut evidentius pateat aduerte, bene posse de Deo per communicationem idiomatum prædicari esse mortuum, flagellatum, occisum, famem, sitim dolores &c. ut de facto contingit in Christo Domino, ratione vnionis hypostaticæ humanitatis ad Verbum, & nihilominus adhuc de potentia Dei absoluta non potest contingere villo modo, ut per communicationem idiomatum prædicetur de Deo peccatum, & ideo Deus, qui vnitus est naturæ humanæ pluribus imperfectis & omnibus physicis admittit, & conseruando eandem imperfectio- nes, nullo modo potest vniri naturæ peccanti, ita ut cum tali vnione perleueret peccatum; & ideo omnes Theologi docent probabilius loquentes, & meo videri sane, & catholicè, nullo modo posse humanitatem Christi Domini vnitari Verbo peccare, aut venialiter, aut mortaliter: ergo ex his omnibus evidenter patet, magis repugnare Deo imperfectiōem peccati, quam imperfectiōes físicas, licet tam istas, quam illas implicent contradiccionem respectu Dei; quod adeo verum est, ut D. Augustinus aperte doceat ex eo solum, quod Deus amaret peccatum, etiam minimum, destruendum esse: probat hoc ex illis verbis Psalmi; non Deus volens iniquitatem es tu, quæ verba sic verit, Deus non es tu si volens iniquitatem es, talis enim est malitia peccati, & tanta vis, & efficacia eius, ut si per impossibile caderet in Deum, destrueret ipsum, & ad nihilum redigeret: ergo licet possit attribui æquivalenter, aut virtualiter Deo accidens, aut alia physica imperfectio, moralis tamen malitia nullo modo potest.

Præterea, quia tunc etiam attribuimus Deo aliquid virtualiter, aut prædicatum aliquod æquivalenter affirmamus de ipso, quando necessarium est ad aliquam perfectiōem diuinam intelligendā, quæ sine talibus prædicatis intelligi non potest; & ideo ad intelligendam immensitatem Dei, dicimus dari in Deo extensionē virtuale & æquivalentē, quia sine illa non posset dari præsentia Dei sine discretione, & diuisione per omnia corpora, ut supra late probauimus *questione de præsentia Dei in spatiis imaginariis*. Item ad mysterium Trinitatis necessaria est distinctio virtualis, & accidens virtuale, aut per æquivalentiam necessarium est ad distinguendam relationem spiratoris actiui à relationibus hypostaticis, seu personalitatibus relatiuis, ut patet ex supra dictis.

Tandem ad actus liberos Dei necessaria est saltem tanquam conditio tum distinctio virtualis, tum contingentia æquivalenter, quia Deus ratione actuum liberorum non solum est capax prædicationis affirmatiuæ, & negatiuæ, sed etiam denominationum contingentium, & ideo concedimus hæc omnia prædicata virtualiter, & æquivalenter Deo.

Atqui, ut euidenter constat, lumen naturæ manifeste demonstrat, & fides catholica decernit, ad nullam perfectiōem Dei, aut constituendam, aut explicandam necessaria est malitia peccati virtualiter, & æquivalenter concepta, sed potius impedit omnino explicationi, & constitutioni omnium perfectiōum diuinarum: ergo etiam si per impossibile non repugnaret Deo, non esset concedenda ipsi, quia frustra superflue, ac tandem sine fructu, & sine adstrueretur peccatum virtualiter in Deo, quod abhorret ratio; quia sine urgente necessitate non debent multiplicari entitates, propter eandem rationem in

penitentia (de qua agit Alarcon *num. 11. §. 11. dem argumento equivo*) distinguenda sunt duæ imperfectiōes, alia moralis; inconsiderantiæ, seu imprudentiæ, aut malitiæ, & hæc neque æquivalenter, neque virtualiter & multominus formaliter debet concedi Deo; altera imperfectio est physica, & hæc virtualiter, aut æquivalenter seu eminenter poterit attribui Deo, si necessaria fuerit ad explicandā aliquam perfectiōnem diuinam, quam necessitatem nunquam innescire potui, & ideo adhuc æquivalenter non concedo Deo, quapropter locum *Gen. 6. penituit Deum*, quod hominē fecisset in terra, & tacitus dolore cordis intrinsecus dixit, *penitet me fecisse hominē*; explico cum omnibus Patribus, & scholasticis de impropria, & metaphorica penitentia, hoc est de voluntate signi, & non beneplaciti; quibus omnibus fundamentis, ac demonstrationibus contra argumentationes Alarcon in medium efficaciter propositis, ut proposui, sine dubio labefactur tota eius sententia, & funditus ruit ab imis sedibus euulsa phantastica machina argumentationis eius.

Quis enim subito tot verborum tumultus, tot apparentium argumentorum sine maturo consilio, sine veritatis pondere, ac liberatione oculis usurpans tot verborum anfractibus, fallaciis, ac boatu plenas syllogizationes videns, non cogitet, aut sibi persuadeat, magni momenti esse, sed certe laruæ leonum sunt, non leones, exuiis tigridum, non tigrides, picti grifi sunt, non veri; tandem cuniarum, ac puerorum terribilissima, quod ipse Auctor in toto hoc opere se facere profectus *epistola dedicatoria ad Patrem Vasquez. §. pulchre Casiodorus*, ibi: [post fata nostri Vasquez Deus in Collegio Complutensi sic prouidus, quia in Iellam regni Vasquezianæ magistris nos dominos, magistros indignos æquidem collocavit, & quantos mihi spiritus sumo, & quantum superbiæ facinus ego tu Vasquez? modestiam calco, dum æquali me radiarum luce promitto, minime gentium, sed leoninis induor exuiis, quibus timeat Patroclus ego, Achilles armamenta compono, quorum splendore deuincam.] Ecce hic ad vnguem hic author exequutioni mandat hæc verba, dum latuis, & exuiis non leonum, sed argumentorum terrere contendit, quod sine dubio consequeretur, si ut inuenit animos viriles, ac robustos, pueriles timores reperisset; quam ad nostrum propositum loquutus fuit Scribanus noster, & per anagramma Clarus Bonarsius in *præmio Amphitheatri honoris. prope medium*, ibi: [Iam si vernantem dictionem, plenumque luxuriantem gallicano succo intuearis, an non iures probissimæ notæ? At tu memento Gomorræi poni fuliginem intrinsecus fauillaceam, ambitione extimæ cutis cohiberi, quæ vel leui pressa actu, fumum exhalat, & facit in vagum puluerem. Ita plane omnis illa ostentabunda in veritate criminatio, si retegatur, terribimo pordore auctores suos prodit, abique in fauillas, quæ rupes mentiebatur, & minitabunda cælo saxa, nix, plumæ, bullæ repercutiunt.]

SVBSECTIO II.

Notanda quadam obiectio contra nostram sententiam ponitur, & diluitur.

Quia licet possit vna entitas æquivalere suo contradictorio, ut videtur est in identitate diuina, quæ æquivaleret distinctioni reali inter intellectum & voluntatem, & distinctio est contradic-
torum